

Василчо ъж отви и птиченцето подхврѣкнѣ. Почуди се то, като усѣти че е топличко.

„Дали не е пакъ сънъ?“ — си помисли то. Въ туй врѣме Василчо се затече засмѣнѣ и зарадванѣ го да хване.

— Охъ, мойто пиленце, не е умрѣло! Азъ ще му направѣ кафезъ и ще си живѣемъ другарски. Ще го научѣ да се смѣе и да приказва. Нека сега вали сиѣгъ, колкото ще, сега си имамъ другаръ, ще си играемъ заедно.

— Какво ли ще ме правѣтъ? — си рече птиченцето и се умисли.

Тогава то подскочи и намѣри зрѣнцата. Василчо го гледаше. Накълва се и се чу: ц р р . . . ц р р . . . То забрави онова, що се бѣ случило съ него прѣди малко — за него отъ тая минута наставаше новъ животъ.

Легка полетка птиченцето навикнѣ съ Василча и не се отдѣляше никога отъ него. Когато бѣше изъ къщи, на рамото на Василча се сгушваше неговото пиленце, или пѣкъ му чоплѣше до ухото и го караше да се смѣе.

Така Василчо и птиченцето прѣминѣхъ цѣлата зима съ пѣсни и смѣхове.

